

Arrest

nr. 202 047 van 3 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 november 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 december 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHUEREWEGEN, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2017 dienen verzoekers (respectievelijk vader en zoon) een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van hun respectievelijke ouder/grootouder.

Op 25 oktober 2017, met kennisgeving op 30 oktober 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoofdens verzoekers de volgende beslissing, die de bestreden beslissing is:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.05.2017 werd ingediend door:

M., G. (NN. (...))

Geboortedatum: 15.06.1971

Geboorteplaats: A.

En zoon

M., S. (NN. (...))

Geboortedatum: 23.07.2000

Geboorteplaats: K.

Beiden van Armeense nationaliteit

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstenverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen.

De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

- attest van verhoogde tegemoetkoming dd. 30.05.2017 van de Christelijke Mutualiteit: dit attest zegt niets over de maandelijkse vaste inkomsten van de referentiepersoon en wordt bijgevolg niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- pensioenfiche 281.11 - inkomsten 2016 - aanslagjaar 2017, rekeninguittreksels voor de periode januari – juni 2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in juni 2017 een pensioen ontving ten bedrage van € 1073,62.

Het is niet duidelijk of Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt eveneens dat hij maandelijks een bedrag van € 138,12 ontvangt van FB Hoofdrekening (Brussel), waarvan geen bijkomende stukken worden voorgelegd en de aard ons onbekend is. Bijgevolg kan met dit laatste bedrag geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Aangezien er geen aanvullende documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat het bedrag vermeld op de pensioenfiche bestaat uit een rustpensioen als werknemer en/of deels bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO), is met de voorgelegde documenten niet bewezen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015).

Op basis van de voorgelegde documenten kan door onze dienst niet beoordeeld worden of betrokkene heden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om financieel in te staan voor de referentiepersoon.

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Gezien betrokkene niet aantoonde over voldoende inkomsten te beschikken die in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, is deze oefening hier niet aangewezen. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Er kan echter bovendien opgemerkt worden dat betrokkene een verhoogde tegemoetkoming geniet van de Christelijke Mutualiteit. Er dient aan drie mogelijke voorwaarden voldaan te worden om dergelijke verhoogde tegemoetkoming te bekomen, namelijk een specifieke uitkering ontvangen, ingeschreven zijn

bij een ziekenfonds onder een specifieke hoedanigheid of het inkomen dient onder een grensbedrag te vallen. De gevallen waarin dergelijke tegemoetkoming kan bekomen worden en die voor betrokkene mogelijks de aanleiding vormden voor het bekomen ervan, is ofwel dat hij IGO ontvangt ofwel dat zijn bruto belastbaar maandinkomen als gepensioneerde lager dan de bepaalde grens valt. Gelet betrokkene dergelijke tegemoetkoming ontvangt, getuigt dit er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert. Dienst Vreemdelingenzaken sluit zich aan bij de resultaten van deze behoefteanalyse.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen:

“Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij onder de titel “1. Aangaande de ontvankelijkheid van het beroep” aanvoert om welke redenen zij geacht moet worden belang te hebben bij onderhavig beroep tot nietigverklaring.

Uit de uiteenzetting onder subtitel “1.2. Belang” blijkt dat de verzoekende partij het voorgehouden belang bij onderhavig beroep tot nietigverklaring integraal ophangt aan het feit dat zij, door de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten, zou worden gedwongen om terug te keren naar het land van herkomst en haar partner en gezin achter te laten.

Nochtans moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) betreft, zodat redelijkerwijs niet kan worden ingezien op welke wijze het door de verzoekende partij voorgehouden belang betrekking kan hebben op de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Daar waar de verzoekende partij meent dat “het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders” kan verweerder slechts vaststellen dat de verzoekende partij nergens aanvoert om welke reden zij belang zou hebben bij de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij het door haar beoogde doel middels onderhavig annulatieberoep zou kunnen bereiken, zodat zij geen blijk heeft van een voldoende belang bij onderhavige procedure.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekers onder de uiteenzetting inderdaad gewag maken van de gevolgen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stellen ook dat de bestreden beslissing een hinderpaal is van het verderzetten van het effectief gezinsleven. In de uiteenzetting van de middelen blijkt evenwel dat verzoekers beogen in het Rijk te kunnen verblijven. Indien de bestreden beslissing wordt vernietigd, worden verzoekers terug in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Zij kunnen gedurende de periode, minstens tot aan het nemen van een nieuwe beslissing aangaande hun aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden, in het Rijk verblijven en worden niet verwijderd. Aldus tonen verzoekers met hun uiteenzetting een belang aan.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een derde middel het volgende aan:

“3. Derde Middel

Verwerende partij heeft nagelaten een behoefteanalyse uit te voeren in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zij tracht hieraan te ontsnappen door te stellen dat deze hier overbodig is, gezien er niet vastgesteld zou zijn dat de bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn. Doch dit is wel degelijk de grond van de beslissing!

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag.

In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2). Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoeker dan ook deze verwachting koesteren.

Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de verwerende partij tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de inkomsten van mevrouw G. M. volstaan. Zij beschikt over een pensioen (stuk 9), doch eveneens een bijpassing, alsook geldt dat zij maandelijks van de familie mag ontvangen (stuk 10).

Verzoekers beschikken wel degelijk over voldoende middelen. Dit blijkt uit de voorliggende stukken. De heer S. M. is schoolgaand, doch eveneens

jeugdig arbeider (stukken 6 en 7). Zij huren een appartement te Sint-Niklaas (stuk 8). De heer G. M. heeft tevens van zodra zijn verblijf geregulariseerd is onmiddellijk een arbeidsbetrekking (stuk 4).

Verzoekers zijn bovendien verzekerd (stuk 5).

Er is bijgevolg sprake van een schending van artikel 40ter en 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen betreffende het derde middel:

“2.2.3. Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou hebben nagelaten een behoefteanalyse uit te voeren.

Verweerder verwijst in dit kader vooreerst naar hetgeen reeds werd uiteengezet in repliek op het eerste middel van de verzoekende partij.

Ten overvloede benadrukt verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden werd besloten om de reden dat de voorgelegde bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn. Integendeel blijkt uit de duidelijke motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft vastgesteld dat de referentiepersoon IGO ontvangt, hetgeen niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van bestaansmiddelen:

“Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

- attest van verhoogde tegemoetkoming dd. 30.05.2017 van de Christelijke Mutualiteit: dit attest zegt niets over de maandelijks vaste inkomsten van de referentiepersoon en wordt bijgevolg niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. 13/16

- pensioenfiche 281.11 - inkomsten 2016 - aanslagjaar 2017, rekeninguittreksels voor de periode januari – juni 2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in juni 2017 een pensioen ontving ten bedrage van € 1073,62.

Het is niet duidelijk of Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt eveneens dat hij maandelijks een bedrag van € 138,12 ontvangt van FB Hoofdrekening (Brussel), waarvan geen bijkomende stukken worden voorgelegd en de aard ons onbekend is. Bijgevolg kan met dit laatste bedrag geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Aangezien er geen aanvullende documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat het bedrag vermeld op de pensioenfiche bestaat uit een rustpensioen als werknemer en/of deels bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO), is met de voorgelegde documenten niet bewezen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen

bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015)."

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aldus vaststelt dat de referentiepersoon een equivalent van leefloon voor 65-plussers ontvangt en als dusdanig ten laste is van het sociale bijstandstelsel in het Rijk, werd geheel terecht vastgesteld dat met dit gedeelte van de bestaansmiddelen geen rekening kan worden gehouden.

Vervolgens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk vastgesteld dat op basis van voorliggende documenten aldus niet kan worden vastgesteld of de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging -in het kader van de behoefteanalyse- op geheel zorgvuldige wijze rekening houdt met het feit dat de verzoekende partij een verhoogde tegemoetkoming geniet van de CM, hetgeen blijk geeft van een kwetsbare financiële situatie.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op geheel zorgvuldige wijze tot de vaststelling is gekomen dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, beschikt.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in het kader van de ziekteverzekering van de referentiepersoon verzekerd is, volstaat uiteraard niet om te besluiten dat aan alle door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden zou zijn voldaan. De beschouwingen van de verzoekende partij missen in dit kader grondslag.

Evenmin kan de verzoekende partij dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening zou moeten houden met het feit dat zij beweerdelijk onmiddellijk een arbeidsbetrekking zou hebben, zodra haar verblijf zou worden geregulariseerd.

Verweerder benadrukt dat de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorgeschreven voorwaarden duidelijk zijn, daar waar onder meer vereist wordt dat wordt aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan beschikken.

Zie ook:

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

"Waar verzoekster benadrukt dat zij actief naar werk heeft gezocht en daarvan bewijzen heeft voorgelegd en betoogt dat zij ondertussen werk gevonden, dient de Raad samen met de verwerende partij vast te stellen dat verzoekster eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing verwijzend naar het gesteld in artikel 10, §5, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet eraan tilt dat de echtgenoot van verzoekster, die het recht op gezinshereniging voor verzoekster geopend heeft, geniet van een werkloosheidsuitkering en er geen bewijzen voorliggen dat hij actief naar werk zoekt. Dit betwist verzoekster niet." (R.v.V. nr. 115.589 dd. 12.12.2013)

"Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die

desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014).

“Samen met de verwerende partij dient evenwel vastgesteld te worden dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden omdat deze niet kenbaar aan de verwerende partij zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien betreft het eigen inkomen van de verzoekende partij, niet de inkomsten van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend.” (RvV nr. 141.504 dd. 23.03.2015)

Volledigheidshalve benadrukt verweerder nog dat de bewijslast in casu rust bij de verzoekende partij.

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

“2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, en dit des te meer nu zij zelf veel informatie hieromtrent heeft aangebracht en zij haar aanvraag ook verder heeft geactualiseerd, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen

(...)

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toekomt om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging wel degelijk uitgebreide informatie heeft bezorgd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat zij haar aanvraag zelfs heeft geactualiseerd met onder meer de raamovereenkomst, doet geen afbreuk aan het voormelde gebrek aan informatie en bewijsstukken omtrent bepaalde elementen, die noodzakelijk zijn om te kunnen vaststellen welk netto-inkomen de referentiepersoon in werkelijkheid maandelijks ontvangt. Zo werden geen facturen of enig ander bewijs aangeleverd van effectieve financiële transacties die aantonen dat de som van 1500 euro effectief maandelijks wordt betaald. Verder werden geen documenten voorgelegd omtrent de bijkomende lasten (belastingen, sociale bijdragen) die de Belgische referentiepersoon als zelfstandige moet betalen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij alle nodige bewijzen dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.” (R.v.V. nr. 166.935 dd. 29.04.2016)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

Dit antwoord verwijst naar de opmerkingen in de nota met opmerkingen over het eerste middel. Deze opmerkingen zijn:

“(...)

In antwoord op de verzoekende partij haar verdere kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zich in het eerste middel grotendeels beperkt tot algemeen-theoretische beschouwingen, dewelke als dusdanig niet op de bestreden beslissing kunnen worden betrokken en dewelke bijgevolg niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen doen besluiten.

Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van een beslissing nopens de aanvraag tot gezinshereniging rekening dient te houden met “alle elementen in het dossier” dient te worden opgemerkt dat de bewering van de verzoekende partij geen steun vindt in de toepasselijke bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij een aanvraag voor de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indiende, in de hoedanigheid van echtgenoot, diende de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging toepassing te maken van (onder meer) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder laat gelden dat vaststaat dat de verzoekende partij aan de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden dient te beantwoorden, alvorens een verblijf van meer dan drie maanden zou kunnen worden toegestaan. De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat zij op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zou moeten worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, om de loutere reden dat zij beweerdelijk goed geïntegreerd zou zijn in het Rijk.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 42 van de Vreemdelingenwet en zij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging minstens een behoefteanalyse had moeten uitvoeren. De verzoekende partij stelt letterlijk dat zou zijn nagelaten om te motiveren aangaande de behoefteanalyse, doch zij gaat met haar kritiek manifest voorbij aan volgende overwegingen van de bestreden beslissing:

“Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Gezien betrokkene niet aantoonde over voldoende inkomsten te beschikken die in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, is deze oefening hier niet aangewezen. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Er kan echter bovendien opgemerkt worden dat betrokkene een verhoogde tegemoetkoming geniet van de Christelijke Mutualiteit. Er dient aan drie mogelijke voorwaarden voldaan te worden om dergelijke verhoogde tegemoetkoming te bekomen, namelijk een specifieke uitkering ontvangen, ingeschreven zijn bij een ziekenfonds onder een specifieke hoedanigheid of het inkomen dient onder een grensbedrag te vallen. De gevallen waarin dergelijke tegemoetkoming kan bekomen worden en die voor betrokkene mogelijks de aanleiding vormden voor het bekomen ervan, is ofwel dat hij IGO ontvangt ofwel dat zijn brutobelastbaar maandinkomen als gepensioneerde lager dan de bepaalde grens valt. Gelet betrokkene dergelijke tegemoetkoming ontvangt, getuigt dit er impliciet van dat de referentiepersoon in een

kwetsbare financiële situatie verkeert. Dienst Vreemdelingenzaken sluit zich aan bij de resultaten van deze behoeftenanalyse.” (eigen markering)

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou hebben nagelaten om rekening te houden met artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder verwijst volledigheidshalve nog naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt bevestigd dat geen behoeftanalyse overeenkomstig artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, indien de bestaansmiddelen dewelke worden voorgelegd hoe dan ook niet in aanmerking kunnen worden genomen, bijvoorbeeld omdat ze - zoals in casu- bestaansmiddelen uit sociale bijstand betreffen.

“De behoeftanalyse die conform artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon. De behoeftanalyse ex artikel 42bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, laat evenwel niet toe inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werden uitgesloten, alsnog in aanmerking te nemen.” (R.v.V. nr. 158 207 van 11 december 2015)

“Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40tr van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoeftanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V.137.774 dd. 02.02.2015)

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoeftanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoeftanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen.” (R.v.V. nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoeftanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoeftanalyse in toepassing van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Vooreerst wordt er vastgesteld dat uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag is afgewezen omdat uit de voorgelegde documenten niet blijkt of de hoofdinkomsten van de referentiepersoon een rustpensioen is, dan wel bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO). Blijkens de bestreden beslissing hebben verzoekers een pensioenfiche 281.11 – inkomsten 2016

– aanslagjaar 2017 voorgelegd en rekeninguittreksels, waaruit zou blijken dat de referentiepersoon in juni 2017 een pensioen ontving van 1073,62 euro. De verwerende partij is van oordeel dat dit pensioen mogelijks bestaat (of een gedeelte ervan) uit een IGO, reden waarom deze stukken en dus het pensioen van de referentiepersoon niet in aanmerking komt als zijnde bestaansmiddelen die stabiel, toereikend en regelmatig zijn in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bij gebreke aan in aanmerking te nemen inkomsten dient er geen behoefteanalyse te worden uitgevoerd in toepassing van artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet.

3.4. De bestreden beslissing stelt over de stukken die verband houden met het pensioen van de referentiepersoon het volgende:

“Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

(...)

- pensioenfiche 281.11 - inkomsten 2016 - aanslagjaar 2017, rekeninguittreksels voor de periode januari – juni 2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in juni 2017 een pensioen ontving ten bedrage van € 1073,62.

Het is niet duidelijk of Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt eveneens dat hij maandelijks een bedrag van € 138,12 ontvangt van FB Hoofdrekening (Brussel), waarvan geen bijkomende stukken worden voorgelegd en de aard ons onbekend is. Bijgevolg kan met dit laatste bedrag geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Aangezien er geen aanvullende documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat het bedrag vermeld op de pensioenfiche bestaat uit een rustpensioen als werknemer en/of deels bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO), is met de voorgelegde documenten niet bewezen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015).”

Ter terechtzitting merkt de Raad op dat deze stukken, opgesomd in de bestreden beslissing, niet in het administratief dossier, zoals het de Raad voorligt, kunnen teruggevonden worden. De verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift een pensioenfiche 281.11 toe (stuk 9), maar niet de andere opgesomde stukken waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Hierdoor kan de Raad niet nagaan of het pensioen van de referentiepersoon een IGO is, en in bevestigend geval in welke mate. Bij gebreke hiervan kan de Raad de opmerkingen van de verwerende partij in de mate dat deze stelt dat niet is vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, niet nagaan. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

3.5. De verwerende partij repliceert ter terechtzitting dat uit de bestreden beslissing blijkt dat een behoefteanalyse is gebeurd. Deze redenering is niet juist. Immers stelt de bestreden beslissing: *“Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Gezien betrokkene niet aantoonde over voldoende inkomsten te beschikken die in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, is deze oefening hier niet aangewezen.”*

Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het niet nodig acht over te gaan tot een onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“(…)Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle

bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. (...)

Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inkomsten uit pensioen niet in aanmerking werden genomen. Anders zou de bestreden beslissing niet gesteld hebben dat *“Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.”*

De Raad kan niet nagaan of het pensioen bestaat uit een IGO. Bij gebreke aan mededeling van de stukken door neerlegging van een onvolledig administratief dossier, wordt niet uitgesloten dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kon uitmaken of het pensioen geheel of gedeeltelijk uit een IGO bestaat. Dit is echter niet relevant voor het onderzoek in toepassing van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, tenzij duidelijk wordt gesteld dat de bestaansmiddelen toereikend zijn. Dit leest men niet voldoende duidelijk in de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat de inkomsten van de referentiepersoon voldoende hoog (en in die zin toereikend/niet ontoereikend) zijn om niet over te gaan tot een behoefteanalyse. Integendeel blijkt uit de gehele lezing en ook uit de nota dat de verwerende partij meent dat met de stukken over het pensioen geen rekening moet gehouden worden omdat niet geweten is of het al dan niet om een IGO gaat.

3.6. In de mate dat uit het verweer blijkt dat het pensioen van de referentiepersoon een IGO is en om deze reden buiten beschouwing moet worden gelaten en aldus geen bestaansmiddelen zijn voorgelegd, nu het attest van de Christelijke Mutualiteit (wel voorhanden in het administratief dossier) inderdaad nietszeggend is over de maandelijks vaste inkomsten van de referentiepersoon, kan deze redenering niet gevolgd worden.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“(...

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet, die verzoekers als geschonden bepaling aanvoeren, bepaalt:

“§ 1

(...)”

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en

inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

(...)”.

De bestreden beslissing wijst de aanvraag af omdat, zo blijkt ook uit de nota, er enkel bestaansmiddelen zijn voorgelegd, mogelijks afkomstig uit sociale bijstand. Hierbij merkt de bestreden beslissing op dat geen aanvullende documenten zijn voorgelegd waaruit blijkt dat het bedrag op de pensioenfiche bestaat uit een rustpensioen als werknemer *“en/of deels bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen”* zodat volgens de verwerende partij niet is bewezen dat de referentiepersoon over voldoende financiële middelen beschikt en *“over stabiele, toereikende en regelmatige”* bestaansmiddelen beschikt. De bestreden beslissing stelt: *“Het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015).”* Deze redenering wordt vervolgd door de vaststelling dat geen behoefteanalyse nodig is omdat niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, waarmee de verwerende partij te kennen geeft dat met het pensioen *a rato* van (volgens de bestreden beslissing) 1073,62 euro geen rekening mag gehouden worden.

Verzoekers stellen dat wel een behoefteanalyse had moeten plaatsgrijpen en voeren de schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet aan.

Hierbij wordt er vooreerst op gewezen dat het oude artikel 40*ter*, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 4 mei 2016), bepaalde dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen, waarover de Belgische onderdaan beschikt *“de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen”*. Het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”*, voorzien in het oude artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de IGO, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, *Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de IGO, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. Van Langendonck, *Handboek Socialezekerheidsrecht*, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat *“(v)ermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, (...) ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels (behoort)”* (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). De verwijzing in de nota naar arrest 232 848 van 10 november 2015 van de Raad van State heeft betrekking op deze (oude) wetgeving.

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”*, doch enkel nog van *“middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor

geopteerd heeft om de term “aanvullende bijstandsstelsels” uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de “*technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging*” en tevens de bepalingen van de Vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde “*in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt*” (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2015-16, nr. 1696/001, 7*).

Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IGO uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term “aanvullende bijstandsstelsels”. De bestreden beslissing verwijst niet dienstig naar het arrest 232 848 van 10 november 2015 van de Raad van State.

Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IGO geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten restrictief worden geïnterpreteerd.

De term “*maatschappelijke dienstverlening*” komt voor in artikel 1 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet). In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3, van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: het OCMW) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het OCMW naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen “*periodieke financiële steun*”. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde OCMW, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het OCMW de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IGO daarentegen is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen (BS 29 maart 2001). Het betreft, zoals hierboven reeds gesteld, “*een minimuminkomen (...) dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn*” (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kan de aanvraag tot toekenning van een IGO worden

ingediend bij de Rijksdienst voor Pensioenen (thans de Federale Pensioendienst) of bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn hoofdverblijfplaats heeft, die de aanvraag onmiddellijk elektronisch doorstuurt naar de Federale Pensioendienst (zie artikel 5 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen en de artikelen 2-8 van het koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen, *BS* 31 mei 2001). De Federale Pensioendienst beslist ten slotte over de aanvraag om inkomensgarantie en de beslissing wordt aan de betrokkene met een gewone brief betekend (artikel 5, § 5, van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen). Er blijkt niet dat de Federale Pensioendienst hierbij de toekenning van de IGO kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* en het stelsel van de IGO elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als een vorm van *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* worden beschouwd.

De term *“kinderbijslagen en toeslagen”* is zeer onduidelijk. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip *“toeslagen”*. Het woord *“toeslag”* wordt in ‘Van Dale’ gedefinieerd als *“1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon”*. Gelet op de omstandigheid dat de term *“toeslagen”* samen met de term *“kinderbijslagen”* worden gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van *“de aanvullende gezinsbijslagen”* en *“de gezinsbijslagen”* en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de *“technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”*, ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, tiende lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag, *BS* 7 augustus 1971, en J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek sociaizekerheidsrecht*, Intersentia, 9° editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IGO.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IGO noch onder het begrip *“financiële maatschappelijke dienstverlening”*, noch onder het begrip *“toeslagen”* kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers stukken hebben voorgelegd betreffende het pensioen van de referentiepersoon, te weten een pensioenfiche 281.11, aanslagjaar 2017, zijnde het meest recente stuk op het ogenblik van het indienen van hun aanvraag en rekeninguittreksels volgens de bestreden beslissing betreffende de periode januari – juni 2017, zijnde ook recent, nu de aanvraag dateert van 2 mei 2017. Zelfs indien het onduidelijk is/was, bij gebreke aan aanwezigheid van deze stukken in het administratief dossier, kan de Raad dit niet controleren of het pensioen een IGO is, hetzij een rustpensioen, zijn deze te in aanmerking te nemen inkomsten en diende de verwerende partij een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de Vreemdelingenwet te verrichten, wat zij naliet te doen.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad en van de Raad van State in de nota met opmerkingen is, gelet op de wetswijziging, niet dienstig.

De redenering van de verwerende partij in de nota, dat op goede gronden werd beslist geen rekening te houden met het pensioen van de referentiepersoon door het niet te beschouwen als zijnde in aanmerking te nemen inkomsten conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan niet als correct worden beschouwd. Door via deze weg te oordelen dat geen behoefteanalyse diende te worden gemaakt en vast te stellen dat geen ontoereikende bestaansmiddelen voorhanden zijn zodat de analyse

overbodig is, maakt de verwerende partij een onwettige beoordeling. De artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

De bestreden beslissing stelt wel correct dat het attest van verhoogde tegemoetkoming nietszeggend is over de maandelijkse vaste inkomsten van de referentiepersoon: dit attest vermeldt geen enkel bedrag. Het motief dat stelt dat het niet duidelijk zou zijn op wat het bedrag van 138,12 euro betrekking heeft, kan door de Raad niet worden nagegaan. De rekeninguittreksels waaruit moet blijken dat maandelijks een bedrag van 138,12 euro wordt ontvangen, bevinden zich evenmin in het administratief dossier, zoals het de Raad voorligt. Het gegeven dat de referentiepersoon over een verhoogde tegemoetkoming beschikt, doet evenmin afbreuk aan het voorgaande. De bestreden beslissing stelt zelf dat de uitkering afhangt van de specifieke uitkering, de specifieke hoedanigheid OF het inkomen dat onder een grensbedrag valt. Het woord "of" duidt erop dat niet noodzakelijkerwijze de aard van het pensioen (IGO) of de grens van het inkomen de uitkering bepaalt. Ook de bewoordingen "*De gevallen waarin dergelijke tegemoetkoming kan bekomen worden en die voor betrokkene mogelijks de aanleiding vormden voor het bekomen ervan, is ofwel dat hij IGO ontvangt ofwel dat zijn brutobelastbaar maandinkomen als gepensioneerd lager dan de bepaalde grens valt.*" (eigen onderlijning) wijzen op een loutere hypothese. Het loutere gegeven, *in casu* een verhoogde tegemoetkoming te ontvangen van een mutualiteit, maakt het uitvoeren van een behoefteanalyse niet overbodig. Haar verwijzing naar arresten van de Raad is niet dienstig: zij kennen geen precedentswaarde. Bovendien moet elk geval individueel worden onderzocht.

De verwerende partij stelt juist dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op de schouders van verzoekers rust. Evenwel hebben verzoekers de pensioeninkomsten van de referentiepersoon voorgelegd en diende de verwerende partij deze te beoordelen als zijnde in aanmerking te nemen bestaansmiddelen in toepassing van artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet en desgevallend, bij ontoereikendheid, een behoefteanalyse te verrichten conform artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet. Zij heeft dit niet gedaan en in die mate zijn deze bepalingen geschonden.

3.7. Het hierboven gestelde leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige middelen moeten niet worden onderzocht nu deze niet tot een ruimere vernietiging leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij. Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. BEELEN